

vodním v závěrečné řeči, neboť i tak učinil jej ještě při hlavním přelíčení, jak to § 281 č. 4 tr. ř. žádá, a nezáleží též na tom, že v obžalobě navrhoval, by výpovědi zmíněných svědků byly přečteny, neboť tím nevzdal se jich osobního výsledku, zvláště, když se situace zatím při hlavním přelíčení podstatně změnila.

Čís. 304.

Odkapky piva z předešlého dne nejsou alkoholickým nápojem ve smyslu § 32 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., byly-li prodány na vaření polévky.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1920, Kr I. 566/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 24. června 1920, jímž byla uznána vinnou přečinem podle § 58 odst. I. čís. 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., rozsudek v odpor vzatý zrušil a obžalovanou sprostil.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalované, uplatňující zmatek § 281 čís. 9 a) tr. ř. jest odůvodněna. Arciž zakazuje zákon ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. v § 32 bezvýjimečně v den před volbou a v den volby prodávati, čepovati neb podávati nápoje, obsahující alkohol. Než v tomto případě zjištěno jest, že obžalovaná prodala Janě H-ové v den před volbou půllitr odpadků piva z předešlého dne na vaření polévky. Byť i pivo samo o sobě nesporně bylo nápojem alkoholickým, jest vůbec pochybné, možno-li takovouto tekutinu, jak o ni jde v případě přítomném, nazývati ještě nápojem a l k o h o l i c k ý m, ježto obsah alkoholický, jak známo, následkem dlouhého neomezeného styku se vzduchem vymizí téměř úplně. Rozhodně nelze však mluvit za okolností zjištěných o prodávání nápoje alkoholického, když tekutina nebyvši vůbec čepována, nebyla koupena a přenechána za účelem pití, nýbrž výhradně jako materiál ku přípravě polévky. Byť i tedy ovšem dle předpisu § 238 tr. z. již pouhé jednání proti platnému zákazu, pokud zákonem prohlášeno jest za přečin nebo přestupek, zůstane přečinem neb přestupkem i tehdy, když nebylo tu zlého úmyslu, aniž vzešla z něho škoda nebo újma, přece jen nelze v přítomném případě, aniž činěno by bylo zákonu násilí, mluvit vůbec o prodeji nápoje alkoholického, a nutno shledati výrok odsuzující obžalovanou pro shora uvedený přečin nezákonným.

Čís. 305.

Předražování. Skutková podstata přečinu dle § 23 čís. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. není vyloučena tím, že trestný čin vykazuje veškeré známky přestupku § 482 tr. zák.

Pletichy dle § 23 čís. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. spáchané prodáváním zboží, jež učiněno závislým na současné odebirce jiného zboží.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1920, Kr I. 577/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudu v Praze ze dne 5. května 1920, jímž stěžovatel uznán byl vinným přečinem dle § 23 odstavec čtvrtý, cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř. odporuje stížnost právnímu názoru rozsudku, že by skutek stěžovatelův opodstatňoval skutkovou podstatu přečinu dle § 23 čís. 4 cís. nař., dovozujíc, že vůbec netvoří skutkové podstaty trestního činu. Proti správnosti podřadění skutku pod předpis § 23 čís. 4 cís. nař. namítá zmateční stížnost především, že nevybočuje z mezí řádného obchodování a není tudíž pletichami ve smyslu zákona, když obžalovaný činil prodej citronů a pomorančů, jež nejsou předměty, jichž prodej obchodník vedle § 482 tr. z. odepřítí nesmí, závislým na současné odebirce majoránky. Než náhledu tomu nelze přisvědčiti. Že citrony a pomoranče nejsou snad předměty, jaké má na mysli § 482 tr. z., vylučovalo by ovšem stíhání dle tohoto trestního předpisu. Že však vnucování zboží, jehož si kupitel předmětu potřeby nepřeje, ba pro nějž nemá snad ani upotřebení, nesrovnává se s hlavním úkolem reálného obchodu, by vyhovoval potřebě nakupujícího obecenstva, jest na snadě. Veškerá pochybnost mizí, uváží-li se, že lichevní zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. v § 13 zvláštním trestem ohrozil odpírání prodeje předmětů potřeby, nebude-li zároveň odebráno jiné zboží, čímž nepochybně stygmatizoval jednání takové jako obchodování nereelní, ba lichvářské. Proto není zajisté nesprávným spatřovati v jednání takovém pletichy, jež podřaditi jest § 23 čís. 4 cís. nař., jsou-li tu i ostatní podmínky přečinu, tam uvedeného. Mínil-li zmateční stížnost, že o skutkové podstatě nemůže býti řeči, když pachatel sám nehledí jednáním svým něco vytěžiti, poukazujíc na to, že pro posouzení skutku nemůže býti směrodatnou měnivá cena tržní, nýbrž jen vlastní nabývací cena prodatelova, která v tomto případě cenu, za kterou majoránku prodával, značně převyšovala, vyvrací námitku tu stížnost sama, připouštějíc, že úmysl, vytěžiti, nepatří přímo ku skutkové podstatě dle uvedeného §. Ostatně právem spatřuje rozsudek i zisk pachatelův, opodstatněný skutečností, že vnucoval majoránku kupitelům citronů a pomorančů za cenu, které by jinak vzhledem ku běžné ceně tržové nebyl mohl docíliti, hledě tím přesunouti škodu přivoděnou pochybenou speculací s majoránkou na kupitele citronů a pomorančů, pokud se týče další jich odběratele. S hlediska § 23 čís. 4 sejde jen na způsobilosti pletich, by ceny předmětů potřeby byly jimi stupňovány a vědomí pachatele o této způsobilosti. Předpoklady tyto dovozuje rozsudek právem z pocho-pitelné a též stěžovateli povědomé snahy odběratelů citronů a pomorančů, by se za škodu utrpěnou vnuceným kupem majoránky při prodeji této za

ceny zdražené, pokud se týče zdražením citronů a pomorančů hájili. Ovšem namítá stížnost, že za takové trestní jednání osob třetích nelze činiti zodpovědným stěžovatele. Než, nehledíc k tomu, že právě stěžovatel má nejméně příčiny, by odmítal zodpovědnost za takové trestné jednání osob třetích, kdyžť k němu sám podobným postupem ve vlastním zájmu dal podnět, nemá významu pro jediné rozhodnou skutečnost z p ů s o b i l o s t i pletich ku stupňování ceny předmětů potřeby, když stupňování to stane se třebaš i trestním počínáním si osob třetích a pachatel jest si této eventuality vědom. Právě při provozování obchodu řetězového jest to pravidelně stejné trestní jednání dalších osob, jež vede ku stupňování cen, a přes to nebránila okolnost ta zákonodárci, by tento způsob pletichářského obchodování zvláště jako druh obchodu v § 23 čís. 4 cís. nař. trestem ohrožený vytknul. Namítá-li konečně zmateční stížnost s hlediska § 281 čís. 10 tr. ř., že, podléhá-li skutek jeho trestu, nespadá alespoň pod ustanovení § 23 čís. 4 cís. nař., nýbrž tvořiti by mohl nanejvýš přestupek dle § 482 tr. z., ocitá se v odporu s vlastním tvrzením v písemné zmateční stížnosti, že citrony a pomoranče nejsou předměty tak naléhavé denní potřeby, že by odpírání jich prodeje mohlo vůbec spadat pod předpis § 482 tr. z., kteréžto tvrzení při ústním líčení před zrušovacím soudem nechal zástupce obžalovaného padnouti. Jelikož, jak dovozeno, právem shledal soud nalézací ve skutku stěžovatelově opodstatněny veškeré předpoklady přečinu dle § 23 čís. 4 cís. nař., trestného to činu, těžším trestem ohroženého, než přestupek dle § 482 tr. z., mohla by nanejvýše přijíti v úvahu otázka konkurence obou trestních činů. Skutková podstata dle § 23 č. 4 cís. nař. nemohla by býti vyloučena, kdyby snad i skutek stěžovatelův vykazoval veškeré známky trestního činu dle § 482 tr. z.

Čís. 306.

V pouhém prohlášení pachatele, že jest ochoten škodu bezprostředně nahraditi, nelze spatřovati náhradu ve smyslu § 187 tr. z.

Pouhá zalepená obálka není »uzamčením« obsahu ve smyslu § 174 II. c) tr. zák.

Přivlastnění dopisu úředním zřízencem, jenž se dostal do jeho rukou u vykonávání úřadu, zakládá skutkovou podstatu zneužití moci úřední ve smyslu § 101 tr. z.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1920, Kr I. 661/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 13. dubna 1920, jímž byl uznán vinným zločinem krádeže dle § 171, 174 II c) tr. z.

D ů v o d y :

Zmateční stížnost uplatňuje proti odsouzení pro zločin krádeže zmatek dle § 281 čís. 9 b) tr. ř., proto, že soud nalézací odepřel obžalovanému, prý neprávem, dobrodiní § 187 tr. z. Zmateční stížnost má totiž za to, že v prohlášení obžalovaného vůči správci poštovního úřadu, že jest ochoten celou škodu nahraditi a že za tím účelem dojde domů pro peníze,